

«ΠΕΡΙΛΥΤΟΣ ΕΓΕΝΕΤΟ»

Έναν απολογισμό μας παρουσιάζει ο άνθρωπος εκείνος. Έναν απολογισμό ζωής. Τα πεπραγμένα του. Τι έκανε τόσα χρόνια. Τον απασχολεί όμως και το ερώτημα: Σε τί υστερώ;

Υστερούσε; Οπωσδήποτε ναι. Ο ίδιος όμως πλέει σε πελάγη ευτυχίας.

Ο Νόμος ζητούσε τήρηση. Εκείνος συμφωνούσε με τα λόγια του. Αλλά και με τα έργα. Ο Νόμος γι' αυτόν ήταν έργο ζωής. Ταυτίστηκε ουσιαστικά μαζί του.

Φαίνεται ότι κατά βάθος κάτι αδιόρατο τον απασχολούσε. Ήθελε και την αναγνώριση της τελειότητάς του ταυτόχρονα από τους άλλους.

Ποιο ήταν λοιπόν το πρόβλημά του; Μα η διαρκής αναζήτηση. Η τελειομανία του. Σε βαθμό μέριμνας πάντα.

Ποιες ήταν οι υποχρεώσεις του;

Ο Νόμος ήταν σαφής.

Τον εφάρμοζε λοιπόν. Και μάλιστα από την παιδική του ηλικία.

Μάζεψε πολλά αγαθά. Η φροντίδα τον απασχολούσε διαρκώς. Προκύπτουν όμως κάποια προβλήματα. Κάποιες δυσκολίες. Κάποιες μικρές ή μεγαλύτερες προστριβές με τους άλλους ανθρώπους.

Απολυτοποιεί τις ανάγκες του.

Στρέφεται στην ικανοποίηση των αναγκών του σώματος. Ο άνθρωπος όμως δεν είναι μόνο σώμα. Υπάρχει και η ψυχή. Για αυτήν, δεν λέει τίποτε. Δεν είχε κάτι να επιδείξει.

Η τήρηση του Νόμου είναι τυπική. Ουδεμία σχέση, ουσιαστική, έχει με το Νόμο.

Βιταμίνες για το σώμα φρόντιζε ασφαλώς να παίρνει. Για την ψυχή του όμως; Καμιά σημασία. Καμιά φροντίδα.

Είναι συνδεδεμένος στενά με το μέλλον. Έχει λυμένο το πρόβλημα της επιβίωσής του.

Για το μέλλον ανησυχεί. Διερωτάται. Σχεδιάζει. Σκοπεύει.

Όταν άραγε γίνει παρόν το μέλλον, ξέρει πού θα είναι; Πώς θα ζει;

Καλά είναι τα σχέδια. Πολλές φορές όμως μένουν στα γραφεία. Απλησίαστα. Από την αρχή καταδικασμένα. Μεγαλεπήβολα μεν, απραγματοποίητα δε.

Ίσως τότε να διερωτηθεί. Προς τι ο τόσος κόπος; Ο ιδρώτας; Τα ξενύχτια; Οι θυσίες; Οι τόσες στερήσεις;

Να εξηγήσουμε το φαινόμενο; Να βρούμε το λάθος; Μα είναι ξεκάθαρο. Ο άνθρωπος αγαπούσε. Ναι! Η αγάπη του όμως ήταν λανθασμένη. Της αγάπης του οι μετοχές είχαν κατατεθεί σε τράπεζα λανθασμένη. Κάλπικη. Ανύπαρκτη. Μία τράπεζα χωρίς αντίκρισμα. Ούτε γραμμάτια. Ούτε μετοχές.

Δεν ξέρουμε την ηλικία του. Δεν παύει όμως να αντιμετωπίζει το επικείμενο τέλος. Κι ο θάνατος δεν επιτρέπει αποσκευές.

Τότε; Τι γίνεται τότε;

Προκύπτουν από όλες τις κατευθύνσεις γεράκια. Και γύπες. Και αετοί. Και ακάθεκτοι ορμούν. Να προλάβουν θέλουν. Μήπως τους γελάσει κάποιος πιο έξυπνος και χάσουν την περιουσία.

Έφυγε λυπημένος ο άνθρωπος εκείνος. Όταν ο Χριστός τον άγγιξε στην πληγή, «απήλθε λυπούμενος». Αντέδρασε. Ο εγωισμός διαμαρτυρήθηκε.

Την περιουσία τελικά, ποιοι θα τη φάνε; Ένα σωρό συγγενείς. Άσχετοι ουσιαστικά.

Για τον συνάνθρωπο; Ούτε νύξη.

Άλυτο το πρόβλημα; Όχι. Υπάρχει λύση.

Στους δρόμους να βγούμε. Στους φτωχούς και ανήμπορους και δυσπαραγούντες.

Υπάρχουν τόσες ανάγκες!..

Πολλά μπορούν να γίνουν.

Φτάνει να θέλει ο άνθρωπος.

Και θα βλαστούν παντού γύρω ρόδα. Και γαρύφαλλα. Και μενεξέδες.

Και όλα θα λύνονται στου Χριστού την ευλογία μέσα.

+ ο π. Γ.